

MANNING

Akoustik #2

Review from IO PAGES

An acoustic album of Manning; does that not mean that we are simply old wine in new bags? A simple snack, because the artist just as any inspiration, but with an album on the cram wanted?

Guy Manning released the earlier. "Akoustik" in 2012 and not two years later reiterated that trick again, but now without his trusted band.

The band in 2013 he sent to house after the well-received "The Root, The Leaf And The Bone", because he was in a period of self-and peace. Or, as he himself describes it: 'Some overdue 'me time' to think about what I really wanted to do next, musically.' But precisely in such a period can be tangles. Manning and ultimately decided to nine pieces of his fourteen albums storey oeuvre again to register and with a new group musicians to go to work. The packages sound less full of where the keys, all remains in "Songs From The Bilston House" for example, the characteristic 'Doors' Organ or the guidance of the number and let Manning wind patrol to replace the other toetsenpartijen. He also added three new numbers: "Yesterday's Hero", a delicious folk number with strong violin and exuberantly raises his 'Walter' Ian Fairbairn, "Moorland Skies", a pleasant prog ballad with attractive flute from Stephen Dundon plus an acoustic guitar solos in David Million, and "Saturday Picture Show" with a starring role for the clarinet of Marek Arnold (Toxic Smile).

Those three songs fit in terms of vote, atmosphere and sound have not previously on an album appeared. In conclusion may I say that the questions at the beginning of this review negative I can now answer. Manning has with the re-arrangement of his repertoire a new dimension to his music added. By the use of violin and flute, the music more toward folk than progressive rock. The only rule that this gold was that all of the music on the album must be reproducible on a stage.

A mission in which Manning is surprisingly successful.

Een akoestisch album van Manning;
betekent dat niet simpelweg dat we
van doen hebben met oude wijn in
nieuwe zakken? Een simpel tussendoortje,
omdat de artiest even geen
inspiratie had, maar toch met een
album op de proppen wilde komen?
Guy Manning flikte het al eerder.
In 2012 verscheen Akoustik en nog
geen twee jaar later herhaalt hij dat
kunstje weer, maar nu zonder zijn
vertrouwde band. Die band stuurde
hij in 2013 naar huis na het goed
ontvangen The Root, The Leaf And
The Bone, omdat hij toe was aan een
periode van zelfreflectie en rust. Of,

zoals hij het zelf omschrijft: 'Some overdue 'me time' to think about what I really wanted to do next, musically.' Maar juist in zo' n periode kan het gaan kriebelen. En uiteindelijk besloot Manning om negen stukken van zijn veertien albums tellende oeuvre opnieuw te arrangeren en met een nieuwe groep muzikanten te gaan werken. De arrangementen klinken minder vol waar het de toetsen betreft, al blijft in Songs From The Bilston House bijvoorbeeld, het karakteristieke Doors-orgeltje wel de leidraad van het nummer en laat Manning blaasinstrumenten opdraven ter vervanging van de overige toetsenpartijen. Tevens voegde hij drie nieuwe nummers toe: Yesterday' s Hero, een heerlijk folknummer met sterk vioolspel van Ian 'Walter' Fairbairn, Moorland Skies, een prettige progballad met sfeervol fluitspel van Stephen Dundon plus een akoestische gitaarsolo van David Million, en Saturday Picture Show met een hoofdrol voor de klarinet van Marek Arnold (Toxic Smile). Die drie nummers pasten qua stemming, sfeer en geluid nog niet eerder op een album. Concluderend mag ik zeggen dat ik de vragen aan het begin van deze recensie ontkennend kan beantwoorden. Manning heeft met het opnieuw arrangeren van zijn repertoire een nieuwe dimensie aan zijn muziek toegevoegd. Door gebruik te maken van viool en fluit gaat de muziek nog meer richting folk dan progressieve rock. De enige regel die hierbij gold was dat alle muziek op het album reproduceerbaar moet zijn op een podium. Een missie waarin Manning wonderwel geslaagd is.

Wilco Barg